

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 kwietnia 2023 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **R. N.**,

skazanego z art. 286 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 30 września 2022 r., sygn. akt V Ka 743/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie

z dnia 19 maja 2022 r, sygn. akt III K 192/21,

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 19 maja 2022 r. (sygn. akt III K 192/21) R. N. został uznany winnym czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 209 § 1a k.k., za które wymierzono mu karę łączną 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności.

Wyrok ten został częściowo zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 30 września 2022 r. (sygn. akt V Ka 743/22), jednak w zakresie nieistotnym z punktu widzenia zarzutów kasacyjnych.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi *„rażące naruszenie następujących przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia:*

1. Czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a) *naruszenie art. 286 § 1 k.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie poprzez przyjęcie, że przypisany skazanemu czyn realizuje znamiona przestępstwa oszustwa;*

b) *naruszenie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410, art. 7, art. 2 § 2, art. 5 § 2, art. 366 § 1, art. 424 § 1 k.p.k. polegające na utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku mimo obowiązku ponownego rozpoznania sprawy wskutek wniesionych środków odwoławczych;*

c) *art. 433 § 1 i 2, 457 § 3 i 5 § 1 k.p.k. polegające na ograniczeniu się przez Sąd Odwoławczy jedynie do ogólnikowego uzasadnienia wyroku i nie poddaniu wszechstronnej analizie zarzutów sformułowanych w apelacjach.*

d) *art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na dokonaniu oceny*

dowodów w sposób przekraczający zasadę swobodnej ich oceny oraz na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań pokrzywdzonego A. M., wyjaśnień oskarżonego oraz wszystkich świadków i uznanie przez oba Sądy, że zeznania A. M. - pomimo iż stoją w sprzeczności z całym materiałem dowodowym, są w pełni wiarygodne, zasługują na pełne uwzględnienie i stanowiły główną podstawę dla Sądu dla ustalenia stanu faktycznego sprawy; skarżąca wskazuje, iż zgodnie z orzecznictwem dowód - w tym przypadku - zeznania pokrzywdzonego stanowią jedyny dowód, że do zdarzenia, którego miał się dopuścić oskarżony - taki dowód powinien zostać poddany bardzo wnikliwej i wszechstronnej analizie i ocenie, która uwzględnia również wszystkie pozostałe dowody i okoliczności zgromadzone w sprawie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 listopada 2017 r. II AKa 345/17);

e) *art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na dokonaniu oceny dowodów w sposób przekraczający zasadę swobodnej ich oceny oraz na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego*

poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań pokrzywdzonego A. M. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, iż w swoich zeznaniach konsekwentnie i wiarygodnie przedstawił on wszystkie wydarzenia z R. N., w sposób szczegółowy i konsekwentny opisał zachowanie oskarżonego a jego zeznania są logiczne i spójne, podczas, gdy prawidłowa analiza i ocena pozostałych dowodów (wyjaśnień oskarżonego i świadka K. P.), które Sąd uznał za nieprzydatne lub niewiarygodne, powinna prowadzić do wniosku, że zeznania te złożyła osoba uzależniona od alkoholu, przejawiająca skrajnie negatywne nastawienie do oskarżonego, a prezentowana przez pokrzywdzonego wersja wydarzeń stoi w wyraźnej opozycji do zasad doświadczenia życiowego oraz zeznań pozostałych świadków;

2. co do czynu z art. 209 § 1 a k.k.

a) art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającą na nienależytym, sprzecznym z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym rozpoznaniu sformułowanego w apelacji zarzutu obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a polegającą na przypisaniu oskarżonemu czynu z art. 209 § 1a k.k., podczas gdy okoliczności sprawy nakazują zakwalifikować zachowanie oskarżonego jako czyn z art. 209 § 1 k.k.”

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i uniewinnienie skazanego od czynu z pkt. I, zaś co do czynu z pkt II zmianę kwalifikacji prawnej czynu z art. 209 § 1 a kk. na art. 209 § 1 k.k. i wymierzenie R. N. kary grzywny, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzuty 1 a), d) i e) są oczywiście bezzasadne, gdyż Sąd II instancji, utrzymując w zakresie skazania wyrok w mocy ani nie stosował prawa materialnego wskazanego w zarzucie, ani tym bardziej nie czynił swoich własnych ustaleń

faktycznych ani nie dokonywał ponownej oceny dowodów. Nie mógł zatem naruszyć przepisów prawa materialnego i procedury wskazanych w tym zarzucie.

Natomiast zarzuty dotyczące błędnej kontroli odwoławczej w stosunku do obu przypisanych czynów, nie zostały praktycznie w ogóle uzasadnione. Skarżący na

s. 7-8 kasacji przytacza fragmenty zeznań świadków, które miałyby świadczyć o sprzecznościach w osobowym materialne dowodowym oraz wskazuje, że Sąd (skarżący nie tłumaczy, o który sąd mu chodzi) pominął także fragmenty innych zeznań. Nie zagłębiając się nadto w znaczenie tych rzekomych błędów, skarżący konkluduje, że nie doszło do oszustwa ani przestępstwa kwalifikowanej niealimentacji.

W kasacji brakuje jakichkolwiek argumentów merytorycznych związanych z istotą rzekomo wadliwej kontroli odwoławczej. Sąd Najwyższy wobec tego nie jest w stanie odnieść się do zarzutów lakonicznie zaprezentowanych w petitum kasacji. Powszechnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się skądinąd dość oczywistą tezę, że o "rażącym naruszeniu prawa" w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. wolno mówić tylko wtedy, gdy doszło do poważnej obrazy prawa, a więc odgrywającej przy rozstrzyganiu sprawy znaczącą rolę. To jednak dla uznania kasacji za zasadną nie jest wystarczające - należy jeszcze wykazać, że owo rażące naruszenie prawa mogło wywrzeć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Powyższe kumulatywne przesłanki skuteczności kasacji nie zostały spełnione.

Wobec czego należało orzec jak w sentencji.